

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2TdoV/6/2023
Identifikačné číslo spisu:	2022010009
Dátum vydania rozhodnutia:	24.03.2026
Meno a priezvisko:	JUDr. Emil Klemanič
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2026:2022010009.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Emila Klemaniča a sudcov JUDr. Patrika Príbelského, PhD., JUDr. Beáty Javorkovej, JUDr. Martiny Zeleňakovej a JUDr. Petra Kaňu v trestnej veci obvinenej C.Í. A.ú.R. v konaní podľa zákona č. 549/2011 Z. z. o uznávaní a výkone rozhodnutí, ktorými sa ukladá trestná sankcia spojená s odňatím slobody v Európskej únii a o zmene a doplnení zákona č. 221/2006 Z. z. o výkone väzby v znení neskorších predpisov na neverejnom zasadnutí konanom dňa 24. marca 2026 v Bratislave o dovolaní obvinenej C. A.R. proti rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 17. januára 2023, sp. zn. 5Urto/1/2023,

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvinenej M.. C. A.R. o d m i e t a .

Odôvodnenie

I. Konanie pred podaním dovolania

Krajský súd v Trnave (ďalej aj „krajský súd“) rozsudkom z 15. novembra 2022, č. k. 6Ntc/4/2022-304, rozhodol nasledovne:

„Podľa § 16 ods. 1 písm. h) zákona č. 549/2011 Z. z. o uznávaní a výkone rozhodnutí, ktorými sa ukladá trestná sankcia spojená s odňatím slobody v Európskej únii a o zmene a doplnení zákona č. 221/2006 Z. z. o výkone väzby v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o uznávaní a výkone rozhodnutí“) sa odmieta uznanie a výkon rozsudku Zemského súdu v Berlíne, Spolková republika Nemecko zo dňa 12. decembra 2018, sp. zn. (536 KLs) 245 Js 1537/12 (9/16) Trb1, právoplatného dňa 12. februára 2020, vo vzťahu k osobe odsúdenej C. A., nar. XX. M. XXXX v E., trvale bytom F. L. Z. K. XXXX/X, E., prechodne bez prihlásenia J.Z.G. XXX (ďalej len „odsúdená“), ktorým bola odsúdená uznaná za vinnú z trestného činu krátenia daní podľa § 370 nemeckého Trestného zákona, na skutkovom základe uvedenom v osvedčení, že

Predmetom komplexného konania je podozrenie z krátenia energetickej dane zanedbaním.

V presne nezistený čas, najneskôr ale v roku 2009 sa rozhodli C. A. a jeho brat J. A., začať spoločne podnikat' v sektore minerálneho oleja, a to v cezhraničnom priestore.

Obchody mali byť prevádzané cez A. R. E. s.r.o., slovenská firma s ručením obmedzeným so sídlom v

E./Slovenská republika, ktorá bola založená zvlášť stíhaným J. A.. V roku 2011 prevádzkovala A. R. E. s.r.o. ešte vlastný sklad pre výroby z minerálneho oleja na Slovensku. Po tom, ako Colný úrad v Trnave odobral spoločnosti dňa 16. decembra 2011 povolenie k cezhraničnému získavaniu minerálneho oleja v trestnom konaní kvôli kráteniu daní, vzdala sa spoločnosť skladu na Slovensku.

V tejto súvislosti vyvinuli bratia A. tu stíhaný obchodný model, ktorý predvídala vytvorenie medzinárodných „zdanlivých štruktúr“; v Poľsku sa nakúpilo väčšie množstvo „motorovej nafty s „prímesou“ a označovala sa ako „čistiaci prostriedok na hrdzu“, poprípade „mazací olej“, táto sa vyviezla do Nemecka, tam sa krátkodobo skladovala a potom sa - znovu deklarovaná ako „čistiaci prostriedok na hrdzu“, poprípade „mazací olej“ bez daní začlenila do systému a dodávala sa odberateľom vo východoeurópskom zahraničí. Pritom bol tovar od samého začiatku výhradne určený k tomu, aby sa použil ako obvyklá motorová nafta, čiže pohonná hmota pre spaľovacie motory. Podľa plánu sa finančný zisk nezdanil ako v Poľsku, v Nemecku, tak ani v inom európskom štáte.

Tu veľmi napomohli bratom A. ich skúsenosti zo sektora minerálneho oleja, ako i ich znalosti o vzniku a výške energetickej dane. Obzvlášť vedeli, že colné zaradenie ako obyčajný mazací olej s podriadenou položkou 2710 1991 alebo 2710 1999 má za následok, že takáto zmes minerálneho oleja podlieha síce v Poľsku zdaneniu, v Nemecku ale znamená formálne energetický výrobok, ktorý nepodlieha zdaneniu, keď sa pritom neudáva použitie ako pohonná hmota, poprípade vykurovacia látka.

V ich obchodnom modeli, zakladajúcom sa na krátení dane, sa spojili bratia počas páchania činov s C. A., ktorá ovládala nemecký jazyk, a ktorá bola zamestnaná od marca 2011 ako vedúca kancelárska síla u A. R. E. s.r.o. a okrem toho mala od polovice roku 2012 ľúbostný vzťah s C. A..

Pritom bola C. A. zasvätená v uvedenej dobe i na krátenie dane, na ktoré boli iniciované uvedené obchody bratov A..

Celkovo vznikla neudaním dodávok v dobe od 13. júna 2012 do 18. decembra 2012, ako i neodvedením energetickej dane daňová škoda vo výške 1,731.750,00 EUR, ktorej vznik sa môže pripočítať i C. A..

Okrem toho vznikla neudaním dodávok v dobe od 13. marca 2013 do 06. septembra 2013 daňová škoda vo výške 1,138.042,14 EUR, ktorej vznik sa tiež môže pripočítať i C. A..

So vznikom daňovej škody v udanej výške C. A. jednoducho počítala.

Podľa zistenia súdu, teraz odhládnuv od jeho vedúceho postavenia v rámci na krátenie daní koncipovanej konštrukcie, konala ako pomocník pri dvadsaťpäť násobnom krátení daní ich nenahlásením ohľadne dodávok minerálneho oleja firme N., ako i napomáhaní k štyridsaťsedem násobnému kráteniu daní firme Q. M..“

Proti tomuto rozsudku v zákonom ustanovenej lehote podala odvolanie obvinená C. A. prostredníctvom obhajcu JUDr. Martina Palkoviča podaním zo 14. decembra 2022, v ktorom navrhla, aby podľa § 518 ods. 3 Trestného poriadku odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok v celom rozsahu a sám rozhodol vo veci tak, že uznáva a vykoná dotknutý cudzí rozsudok Krajského súdu (Landgericht) v Berlíne vo vzťahu k obvinenej.

Najvyšší súd Slovenskej republiky v pozícii súdu odvolacieho na neverejnom zasadnutí konanom dňa 17. januára 2023 rozhodol tak, že podľa § 518 ods. 4 Trestného poriadku rozsudok Krajského súdu v Trnave z 15. novembra 2022, č. k. 6Ntc/4/2022-304 zrušil a podľa § 17 ods. 1 zákona č. 549/2011 Z. z. o uznávaní a výkone rozhodnutí, ktorým sa ukladá trestná sankcia spojená s odňatím slobody v Európskej únii a o zmene a doplnení zákona č. 221/2006 Z. z. o výkone väzby v znení neskorších predpisov rozsudok Krajského súdu (Landgericht) v Berlíne, Spolková republika Nemecko, z 12. decembra 2018, sp. zn. (536KLs) 245 Js 1537/12 (9/16) Trbl, resp. 245 Js 1297/18 536 KLs 9/16 Trbl, právoplatný 12. februára 2020, uznal s tým, že tento sa vykoná na území Slovenskej republiky v časti, ktorou bola štátna občianka Slovenskej republiky C. A. uznaná vinnou zo spáchania trestného činu krátenia daní formou pomoci podľa § 370 ods. 1 č. 2, ods. 3 veta 1, veta 2 č. 1 a 5 Daňového zákona (Abgabenordnung), § 23 ods. 1 č. 1, ods. 3 č. 1, ods. 6 Daňového zákona k energii (Energisteuergesetz) a § 27 a § 53 Trestného zákonníka (Strafgesetzbuch) s uložením trestu odňatia slobody vo výmere dva roky a tri mesiace, ktorého sa dopustila podľa osvedčenia.

V konečnom dôsledku je nevyhnutné konštatovať, že odvolací súd podanému odvolaniu v celom rozsahu vyhovel.

II. Dovolanie a vyjadrenia k nemu

Proti uvedenému rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky podala dovolanie obvinená M. C. A. (ďalej tiež ako „dovolateľ“) prostredníctvom svojho obhajcu, JUDr. Petra Weisa, a to podaním doručeným dňa 27. apríla 2023, v ktorom uplatnila dovolacie dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. c) a h) Trestného poriadku.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku obvinená uviedla, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prekvapivé, keďže bola v presvedčení, že odvolací súd jej uzná výkon trestnej sankcie cudzieho rozhodnutia spôsobom, ktorým jej podstatne nezhorší jej postavenie, ktoré by inak mala v prípade, ak by vykonala uloženú sankciu v štáte pôvodu, pričom podmienky a spôsob výkonu trestu odňatia slobody v štáte pôvodu - Nemecku vo vzťahu k dojdiciam matkám maloletých detí, sa fakticky najviac podobajú na výkon trestu domáceho väzenia v podmienkach Slovenskej republiky a nie výkonu trestu odňatia slobody so stupňom minimálneho stráženia. Dodala, že jej nebolo možné uprieť základné právo na legitímnosť očakávaní v tom, že v prípade, ak Slovenská republika nebude vedieť zabezpečiť Európsky štandard pre výkon trestu odňatia slobody u odsúdených matiek s maloletými deťmi, tak nepristúpi odvolací súd bez ďalšieho automaticky k čisto formalistickému uznaniu a výkonu rozhodnutia štátu pôvodu bez komparácie a zohľadnenia, minimálne aspoň poučenia obvinenej o podstatných možných rozdieloch pri výkone trestu odňatia slobody v Nemecku pre matky s maloletými deťmi a na Slovensku.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku obvinená uviedla, že odvolací súd neprihliadol na to, že uložená trestná sankcia musí nie len z formálneho, ale aj z materiálneho hľadiska čo najviac zodpovedať aj výkonu uloženej trestnej sankcie v štáte pôvodu, a to tak, aby sa skutočne nezhoršilo postavenie odsúdeného, aké by inak mal v prípade, ak by vykonával uložený trest v štáte pôvodu. Dodala, že podstata vzájomného uznávania a výkonu trestov odňatia slobody medzi členskými štátmi EÚ je založená na posilňovaní vzájomnej dôvery medzi členskými štátmi EÚ, že existuje istý spoločný štandard výkonu trestov odňatia slobody naprieč členskými štátmi EÚ. Uviedla, že za účelom zabezpečenia takéhoto pozitívneho záväzku štátu, sa naprieč členskými štátmi EÚ zriadili špecializované oddelenia pre matky s maloletými deťmi a Slovenská republika si uvedený pozitívny záväzok nespĺnila, a teda neexistuje na území SR špecializované oddelenie pre matky s maloletými deťmi. Obvinená tiež uviedla, že odvolací súd svojím rozhodnutím uložil materiálne prísnejší druh trestu, než aký bol uložený obvinenej v Nemecku. Odvolací súd podľa obvinenej bez zohľadnenia pozitívneho záväzku štátu vo vzťahu k odsúdeným matkám maloletých detí uložil v realite podstatne prísnejší druh trestu, než aký jej bol uložený v štáte pôvodu v Nemecku. Nebolo preto správne len slovne - formálne prevziať druh a dĺžku trestnej sankcie, alebo bolo potrebné ju preskúmať aj po materiálnej stránke v komparácii s výkonom uznaného trestu v štáte pôvodu s dôrazom na spoločný Európsky štandard pri ukladaní a pri výkone trestnej sankcie.

Záverom obvinená navrhla, aby dovolací súd rozhodol tak, že zruší napadnuté rozhodnutie a podľa § 517 ods. 1 Trestného poriadku v spojení s § 17 ods. 3, ods. 4 zákona č. 549/2011 Z. z. uloží obvinenej trest domáceho väzenia vo výmere dva roky a tri mesiace.

K dovolaniu obvinenej sa vyjadril prokurátor Krajskej prokuratúry Trnava, ktorý uviedol, že s argumentáciou obvinenej sa nestotožňuje a je toho názoru, že produkované námietky po vecnej stránke nezodpovedajú zákonnému vymedzeniu dovolacích dôvodov. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací sa v danom konaní dôsledne vysporiadal so všetkými relevantnými skutočnosťami, ktoré boli nevyhnutné pre uznanie a výkon príslušného cudzieho rozhodnutia. V predmetnom uznávacom konaní sa musel súd v celom rozsahu pridržiavať pôvodných hmotnoprávných zistení. Keďže nie sú splnené dôvody dovolania v zmysle § 371 Trestného poriadku, navrhol dovolanie obvinenej odmietnuť ako nedôvodné.

Na uvedené vyjadrenie prokurátora Krajskej prokuratúry Trnava reagovala obvinená podaním, v ktorom fakticky poprela tvrdenia prokurátora a uviedla, že sa pridržiava podaného dovolania.

III. Konanie na dovolacom súde

K zmenám v zložení senátu

S ohľadom na personálne zmeny v zložení senátu, ktoré temporálne nastali, považuje dovolací súd za vhodné (ešte pred právnym posúdením dovolania) ich osobitne objasniť.

Dovolací senát sa skladá z piatich členov (§ 18 ods. 1 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov). Zloženie päťčlenného senátu sa v zmysle ustálenej rozhodovacej praxe ústavného súdu (napr. I. ÚS 448/2016-57) spravuje rozvrhom práce najvyššieho súdu, ktorý je aktuálny v deň doručenia podania na súd (v intenciách najvyššieho súdu je smerodajný deň predloženia dovolania do podateľne najvyššieho súdu).

Dovolanie obvinených bolo najvyššiemu súdu predložené 31. mája 2023, kedy bol platným a účinným rozvrh práce najvyššieho súdu na rok 2023 v znení opatrení č. 1 až 5 s účinnosťou od 26. mája 2023 (ďalej len „rozvrh práce“).

Do senátu 2TdoV boli v tom čase zaradení riadiaci predseda senátu - JUDr. Peter Hatala, stáli členovia senátu - JUDr. Juraj Kliment, JUDr. Jana Kostolanská, JUDr. Pavol Farkaš, JUDr. Peter Štift a náhradní členovia senátu - JUDr. Petr Kaňa a JUDr. Emil Klemanič.

Sudcovia JUDr. Peter Hatala, JUDr. Juraj Kliment a JUDr. Peter Štift boli zo zákonných dôvodov vylúčení (podľa § 31 ods. 4 Trestného poriadku), keďže sa zúčastnili na rozhodovaní na súde nižšieho stupňa (odvolacie konanie, sp. zn. 5Urto/1/2023).

Zloženie senátu tak bolo v čase nápadu nasledovné: predseda senátu: JUDr. Jana Kostolanská, členovia senátu: JUDr. Pavol Farkaš, JUDr. Petr Kaňa, JUDr. Emil Klemanič a JUDr. Martina Zeleňáková.

Uplynutím dňa 31. marca 2025 zanikla JUDr. Pavlovi Farkašovi funkcia sudcu z dôvodu odchodu do dôchodku. V súlade s rozvrhom práce na rok 2025 v znení opatrení č. 1 - 3 JUDr. Pavla Farkaša nahradil nový riadiaci predseda senátu, JUDr. Patrik Příbelský, PhD..

Uplynutím dňa 31. decembra 2025 zanikla JUDr. Jane Kostolanskej funkcia sudcu z dôvodu odchodu do dôchodku. V súlade s rozvrhom práce na rok 2026 v znení opatrenia č. 1 JUDr. Janu Kostolanskú nahradila nová náhradná členka senátu, JUDr. Beáta Javorková.

Na základe uvedeného postupu sa senát formoval až do svojej výslednej podoby v čase rozhodovania vo veci.

K právnemu posúdeniu dovolania

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (ďalej tiež „najvyšší súd“ alebo v tejto časti „dovolací súd“) primárne skúmal procesné podmienky pre podanie dovolania upravené Trestným poriadkom a zistil, že dovolanie bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu [§ 368 ods. 2 písm. a)], prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1), oprávnenou osobou [§ 369 ods. 2 písm. b)], v zákonom stanovenej lehote (§ 370 ods. 1), na mieste určenom na jeho podanie (§ 370 ods. 3 Trestného poriadku), a taktiež zistil, že dovolanie spĺňa obligatórne obsahové náležitosti (§ 374 ods. 1, ods. 2) a boli splnené aj podmienky uvedené v § 372 ods. 1.

Zároveň senát dovolacieho súdu po preskúmaní dôvodov dovolania dospel k zisteniu, že dovolanie obvinenej C. A.R. nie je dôvodné.

S ohľadom na dovolateľom uplatnené dovolacie dôvody považuje senát dovolacieho súdu predovšetkým za potrebné ozrejmiť ich teleologickú podstatu.

Podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku: „dovolanie možno podať, ak zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu.“

Podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku možno podať dovolanie, ak: „bol uložený trest mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby alebo bol uložený taký druh trestu, ktorý zákon za prejednávany trestný čin nepripúšťa“.

Právo na obhajobu v zmysle dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku je potrebné chápať ako vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu (§ 34 ods. 4 Trestného poriadku). Za porušenie práva na obhajobu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku nemožno považovať obsah a rozsah vlastnej úvahy orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu o voľbe použitých dôkazných prostriedkov pri plnení povinnosti podľa § 2 ods. 10 Trestného poriadku, resp. uplatnení oprávnenia podľa § 2 ods. 11 Trestného poriadku (R 7/2011).

Za porušenie práva na obhajobu v zmysle § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku nemožno považovať obsah a rozsah vlastnej úvahy orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu o voľbe použitých dôkazných prostriedkov pri plnení povinnosti podľa § 2 ods. 10 Trestného poriadku, resp. pri uplatnení oprávnenia podľa § 2 ods. 11 Trestného poriadku (R 14/2015).

Ak uplatnenie práva na obhajobu spočíva aj v navrhovaní dôkazov, zodpovedá mu povinnosť orgánov činných v trestnom konaní a súdu zaoberať sa každým dôkazným návrhom a najneskôr pred meritórnym rozhodnutím tomuto návrhu buď vyhovieť, alebo ho odmietnuť (§ 272 ods. 3 Trestného poriadku), alebo rozhodnúť, že sa ďalšie dôkazy vykonávať nebudú, § 274 ods. 1 Trestného poriadku (R 116/2014).

K uvedenému je potrebné uviesť, že ak v odvolacom konaní strana navrhla vykonať dôkaz a súd konajúci na verejnom (neverejnom) zasadnutí jej nemieni vyhovieť, nie je potrebné, aby návrh formálne (s odrazom v zápisnici o verejnom zasadnutí) odmietol (na rozdiel od súdu prvého stupňa konajúceho na hlavnom pojednávaní). Z hľadiska zachovania práv obhajoby [čomu zodpovedá aj dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) TP] je podstatné, či sa odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia s návrhom, resp. dôkaznou situáciou vo vzťahu k návrhom dotknutej okolnosti vysporiadal; k takému vysporiadaniu môže dôjsť aj konkrétnym odkazom na odôvodnenie napadnutého rozsudku, s jeho prípadným doplnením (R 43/2018).

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. h) možno uviesť, že týmto dôvodom dovolania je výlučne uloženie trestu mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby alebo uloženie takého druhu trestu, ktorý zákon za prejednávany trestný čin nepripúšťa [§ 371 ods. 1 písm. h) TP]. Dĺžka konania nemôže byť dôvodom na úspešné uplatnenie dovolacej námietky týkajúcej sa neprimeranosti trestu uloženého v rámci zákonnej sadzby alebo nepoužitia ustanovení o mimoriadnom znížení trestu (§ 39 TZ), alebo podmiennečnom odklade výkonu trestu odňatia slobody, § 49 Trestného zákona (R 86/2015).

Vzájomný vzťah dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku a § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku je taký, že prvý z nich je všeobecným hmotnoprávnym dôvodom a druhý špeciálnym hmotnoprávnym dôvodom vzťahujúcim sa k výroku o treste. Z logiky tohto vzťahu potom vyplýva, že samotný výrok o treste okrem prípadov nesprávnej aplikácie ustanovení kogentnej povahy viažucej sa k rozhodovaniu o treste môže byť napadnutý prostredníctvom nie všeobecného, ale len prostredníctvom špeciálneho dovolacieho dôvodu, ktorý sa viaže k takému výroku.

Dovolacia argumentácia obvinenej je založená v zásade na nasledovných tvrdeniach:

- V odvolacom konaní iniciovanom obvinenou došlo z materiálneho hľadiska k zhoršeniu jej postavenia, čo je v rozpore so zásadou zákazu reformatio in peius,
- Súd mal udeliť namiesto nepodmienečného trestu odňatia slobody v ústave na výkon trestu odňatia

slobody s minimálnym stupňom strázenia trest domáceho väzenia,

- Obvinenej bolo upreté právo na legitímnosť jej očakávaní spočívajúcich v tom, že očakávala zabezpečenie vyššieho Európskeho štandardu výkonu trestu odňatia slobody pre matky s deťmi.

Vo vzťahu k argumentu, podľa ktorého došlo z materiálneho hľadiska k zhoršeniu postavenia obvinenej v odvolacom konaní na základe ňou podaného odvolania, dovolací súd uvádza, že zásadu zákazu zmeny k horšiemu (zásadu zákazu reformatio in peius) je potrebné interpretovať v zmysle jej ukotvenia v ustanovení § 322 ods. 3 Trestného poriadku, podľa ktorého môže odvolací súd v neprospech obžalovaného zmeniť napadnutý rozsudok len na základe odvolania prokurátora, ktoré bolo podané v neprospech obžalovaného. Z uvedeného tak vyplýva základné pravidlo nemožnosti zhoršenia postavenia obvineného na základe ním podaného opravného prostriedku. Uvedené je však potrebné chápať ako nemožnosť sprísnenia druhu alebo výmery trestu. Skutočnosť, že v prípade obvinenej najskôr súd prvého stupňa odmietol uznanie a výkon cudzieho rozhodnutia, pričom až následne, odvolacím súdom po iniciovaní odvolania obvinenej došlo k uznaniu a výkonu trestu odňatia slobody vo výmere 2 roky a 3 mesiace (teda trestu rovnakej výšky a aj druhu, aký jej bol uložený cudzím rozhodnutím), nezakladá dôvod na vyslovenie porušenia práv obvinenej.

K argumentu, že súd mal udeliť namiesto nepodmienečného trestu odňatia slobody v ústave na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom strázenia trest domáceho väzenia, dovolací súd uvádza, že do rámca ústavných práv obvinenej nemožno subsumovať akési „právo na výber druhu trestu“. Účelom konania o uznaní a výkone rozhodnutia vydaného súdnym orgánom členského štátu je uplatniť (vykonať) právne účinky tohto rozhodnutia aj na území Slovenskej republiky. Je potrebné pripomenúť, že za trestný čin, z ktorého bola obvinená uznaná vinnou v cudzine, by v podmienkach Slovenskej republiky bol v tom čase uložený trest s dolnou hranicou trestnej sadzby 7 rokov (§ 276 ods. 4 Trestného zákona).

Ak obvinená tvrdí, že jej bolo upreté právo na legitímnosť jej očakávaní spočívajúcich v tom, že očakávala zabezpečenie vyššieho Európskeho štandardu výkonu trestu odňatia slobody pre matky s deťmi, je potrebné uviesť, že tento argument obvinenej neobstoí, keďže Slovenská republika ako členský štát Európskej únie je viazaná tzv. spoločným štandardom EÚ pri vytváraní podmienok výkonu trestu odňatia slobody. Subjektívna nespokojnosť obvinenej so zákonom aprobovanými špecifikami podmienok a priestorov ústavov na výkon trestu odňatia slobody v Slovenskej republike nezakladá žiaden dovolací dôvod uvedený v ustanovení § 371 ods. 1 Trestného poriadku. Je potrebné tiež uviesť, že trest odňatia slobody (ako už je v samotnom názve) je druh trestu uloženého obvinenému za spáchaný trestný čin. Nemožno preto vytvárať dojem, že ide o možnosť, ktorú si obvinený prispôbi vlastným (nadštandardným) potrebám. S udelením trestu odňatia slobody je tak (spravidla) prirodzene spojené zníženie štandardu v porovnaní s osobou, ktorej takýto trest nebol uložený. Uvedené platí bez ohľadu na skutočnosť, že obvinená je matkou maloletého dieťaťa. Výkon trestu odňatia slobody v podmienkach Slovenskej republiky počíta a je prispôbostený aj pre matky s maloletými deťmi. Ak tento štandard nezodpovedá predstavám obvinenej, nemožno to považovať za porušenie jej práv v zmysle dovolacieho prieskumu.

K vyššie neuvedeným dovolacím námietkam dovolací súd nepovažoval za potrebné sa osobitne vyjadriť, keďže tieto sa týkajú ustáleného skutkového stavu, ktorý v dovolacom konaní nepodlieha súdnemu prieskumu.

Epilogicky považuje dovolací súd za potrebné vecne reflektovať aj na žiadosť obvinenej o odklad výkonu napadnutého rozhodnutia, ktorým bol uložený nepodmienečný trest odňatia slobody. Dovolací súd s ohľadom na možné ohrozenie základných práv maloletých detí obvinenej pozorne monitoroval vývoj jej trestnej veci od momentu doručenia dovolania. S ohľadom na informáciu o odklade výkonu trestu odňatia slobody prezidentom Slovenskej republiky a následne s ohľadom na informáciu o udelení milosti prezidentom Slovenskej republiky zo dňa 22. decembra 2023 sa dovolací súd ďalej nezaoberal žiadosťou obvinenej o odklad výkonu napadnutého rozhodnutia a presmeroval svoju pozornosť výlučne na skúmanie (ne)existencie dovolacích dôvodov.

Po zhodnotení všetkých vyššie uvedených skutočností dovolací súd dospel k tomu názoru, že dovolanie podané obvinenou nenapĺňa žiadny z dôvodov dovolania.

Toto rozhodnutie bolo prijaté jednomyseľne.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu opravný prostriedok nie je prípustný.